

POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt

w sprawie z odwołania C. S. i M. S.
przeciwko Prezesowi Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego
o podleganie ubezpieczeniom społecznym rolników,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 25 września 2014 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonych od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 21 sierpnia 2013 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wnioskodawcy – C. i M. małżonkowie S. – wnieśli skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w (...) z dnia 21 sierpnia 2013 r.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucili naruszenie prawa materialnego, przez błędną wykładnię art. 1 ust. 1 pkt 1, art. 6 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1403 ze zm.), przez przyjęcie, że dla uznania osoby za prowadzącą gospodarstwo rolne konieczne jest osobiste, fizyczne wykonywanie czynności rolniczych, a nie tylko zarząd i nadzór nad wykonywanymi czynnościami.

Skarżący wnieśli o przyjęcie skargi do rozpoznania „z racji rażącego naruszenia prawa materialnego poprzez dokonania nietrafnej wykładni przepisów art. 1 ust. 1 pkt 1, art. 6 pkt 1, 2, art. 7 ust 1 pkt 1,2 art. 16 ust 1 pkt 1, i 2 ustawy z

dnia 20 grudnia 1990 roku o ubezpieczeniu społecznym rolników przez przyjęcie, że dla uznania osoby posiadającej gospodarstwo rolne będącej obywatelem polskim, by mogła być objęta ubezpieczeniem konieczne jest bezpośrednie osobisto i fizyczne wykonywanie czynności rolniczych w posiadanym gospodarstwie, a nie tylko zarząd i nadzór nad wykonywanymi czynnościami w posiadanym gospodarstwie.”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Ze skargi nie wynika jednoznacznie, którą z opisanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przesłanek wskazują oni jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Nawet jednak, gdyby przyjąć, że chodzi o oczywistą zasadność skargi, to trzeba przypomnieć, że w świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego przesłanka ta wynika zwykle z oczywistego, widocznego *prima facie* naruszenia przepisów prawa polegającego na sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji. Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ k.p.c., lecz o naruszenie kwalifikowane (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107, z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109, z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494, z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNAPiUS 2003 nr 18, poz. 437, z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100).

Skarżący twierdzą, że doszło do rażącego naruszenia przywołanych przepisów prawa materialnego, „przez przyjęcie, że dla uznania osoby posiadającej gospodarstwo rolne będącej obywatelem polskim, by mogła być objęta ubezpieczeniem konieczne jest bezpośrednie osobiste i fizyczne wykonywanie czynności rolniczych w posiadanym gospodarstwie, a nie tylko zarząd i nadzór nad wykonywanymi czynnościami w posiadanym gospodarstwie”. Umknęło uwadze skarżących, że Sąd Apelacyjny poza stwierdzeniem, że wnioskodawca nie wykonywał żadnych fizycznych czynności związanych z uprawą i prowadzeniem gospodarstwa rolnego, przyjął także, że nie sprawował on zarządu i nadzoru w tym gospodarstwie, bowiem na podstawie nieformalnej umowy gospodarstwo to prowadził na własne potrzeby jego kuzyn, wnioskodawca zaś - poza udzieleniem zgody na uprawę gruntów rolnych - nie nadzorował prowadzonej gospodarki rolnej ani nie czerpał z niej pożytków, ani też nie partycypował w jej kosztach. Zgodnie zaś ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia 29 września 2005 r., I UK 16/05 (OSNP 2006 nr 17-18, poz. 278), osobisty charakter działalności, jako cecha działalności rolniczej, oznacza, że rolnik osobiście prowadzi gospodarstwo rolne, co wyraża się co najmniej w tym, że do niego zwykle należy podejmowanie decyzji dotyczących prowadzonego gospodarstwa.

Skarżący nie zdołali zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania ich skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ k.p.c. należało postanowić jak w sentencji.